

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: LANDSKAB [LANDSKAB] [II].

Citation: Jacobsen, J. P.: "LANDSKAB [LANDSKAB] [II].", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 131. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob04val-shoot-workid68269/facsimile.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

[L A N D S K A B] [II].

En vidtstrakt Hede med mossede Sten,
Lidt blinkende Vand i det Fjerne,
En gulrød Stribe hvor Solen gik ned,
En eneste skjælvende Stjerne.

Og sælsomt susende Aftenens Vind
Saa længeligt sukkende aander,
Som kæreder' mindeligt i den en Sjæl
For jordiske Veer og Vaander.

Da Solen vaagned' vel tusinde Haab
Strøg fremad paa dristige Vinger;
Hvem veed om ikke den sukkende Vind
De Saare og Stækkede bringer?

Hvem veed om ikke de samle sig her
Som Fugle ved Efteraarstrækket,
Og prøve: haver end Vingerne Kraft
Mon, eller er evigt de stækket?

Og mange kjende sig længst paa Gled
Ad Dødens forstummede Strømme;
De Andre letter i Flok efter Flok
At læges i Menneskers Drømme.

LAD VAAREN KOMME, MENS
DEN VIL.

Lad Vaaren komme, mens den vil,
Med Grønt, der grønnes,
Med tusend Fugles Fløjtespil,
Mens Blomster blomstre
Og Alt det Skjønnes
Fagreste Fagre
Kommer at flagre
Ud over Enge og ud over Agre,
Vælder i Haver og skjules i Skove,
Vælder sin Duft over Vang, over Vove.
Hvad gør det mig?
Mit Hjerte er ej Blomst, ej Blad,
Og Vaaren gør det ikke glad:
Det har sin egen, sæere Vaar,
Naar?